

GÜLCH CSABA
Pünkösdi kegyelem

földig zöldell a szomorú barkafűz,
a pázsitot napsugár melengeti,
a pünkösdi rózsza illatos kelyhéből,
az áradó szépség átcsillan neki

a sírok közt kővirág fészkel,
feszülő levelén színes harmat,
arcomra keni bánatát az árnyék,
bodzavirágba bújt tőlem a holnap

bőrömről elfeslik a kényes múltidő,
paránylik, porlad minden emlék,
a bokrok mélyén furcsa csend rezzen,
hangodtól biztos, az út végére látnék

szél lengeti a cseresznye lombjait,
a birsbokor ágain alma növekszik,
arcomba mosolyint az Isten-világ,
az álmaim szélére béke telepszik

az ólomüveg közben homlokig reped,
pernyeként szállnak az égbe a hangok,
nem érti senki a selymes, gyenge zenét,
lassan a tenger örök mélyébe hajlok

a tékozló magányban fájdalmas álom,
önző játék, durva, kócos az ébredés,
mikor a bőrömmön árván, szelíden árad,
mikor a szám melegén végigfut a kés

a nyár fénye az őszre gondol bennem,
a levelek finom játékát némán rejtem el,
messze mélázol a hegynyi varázsból,
s melléd telepszik az áramló kegyelem

sírni kezdtem, közben az eső is megeredt,
szüleim gyászolom a porral szórt reggelen,
beszakad a mélység, visszhangzik az ima,
a kintató magányból öröm épült bennem

kezdeddel melengetsz, az érintést rám zárod,
boldog madárként vergődök, magamra találok,
felejttem a fagyos estét, a vacogó éjszakát,
elengedek minden percet, majd a vén halált